

CONVENȚIE

**între România și Spania privind competența judiciară,
recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și
comercială**

România și Spania, denumite în continuare State contractante,

Dorind să stabilească relații de cooperare juridică, la nivel bilateral, care să le completeze pe cele existente, la nivel multilateral, în cadrul Consiliului Europei,

Considerând că stabilirea unui sistem concordant de competențe pentru jurisdicțiile lor în plan internațional și a unei proceduri suplă de executare a hotărârilor în materie civilă și comercială este nu numai în folosul cetățenilor lor, ci constituie deopotrivă un suport pentru buna desfășurare a relațiilor lor de colaborare în domeniul economic,

Au decis să încheie o **convenție** privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor pronunțate în cauze civile și comerciale, în care scop au convenit dispozițiile ce urmează:

CAPITOLUL 1

Sfera de aplicare

Articolul 1. Materii incluse

Prezenta Convenție se aplică în materie civilă și comercială, independent de natura sau denumirea organului jurisdicțional.

Articolul 2. Materii excluse

Sunt excluse din sfera de aplicare a acestei Convenții:

- a) materiile fiscale, vamale și administrative;
- b) statutul și capacitatea persoanelor fizice, regimul matrimonial, succesiunile legale și testamentare;
- c) falimentele, lichidările și înțelegerile între debitor și creditor;
- d) asigurările sociale ;
- e) asigurările de drept privat ;
- f) navigația civilă ;
- g) arbitrajul.

CAPITOLUL 2

Competența

Articolul 3. Competența generală

Persoanele fizice sau juridice, indiferent de cetățenie sau, respectiv, naționalitate, domiciliat sau avându-și sediul pe teritoriul unuia din Statele contractante vor fi supuse jurisdicției statului respectiv și nu vor putea fi chemate să compare în fața instanțelor celuilalt Stat contractant, decât în virtutea regulilor de competență enunțate de prezenta Convenție.

Persoanele fizice sau juridice care nu au cetățenia sau, respectiv, naționalitatea Statului contractant pe teritoriul căruia își au domiciliul sau, respectiv, sediul vor fi supuse regulilor de competență aplicabile naționalilor acelui Stat.

Articolul 4. Competențe exclusive

Sunt exclusiv competente, fără a se lua în considerare domiciliul sau sediul:

1. În materie de drepturi reale imobiliare și de contracte de închiriere a bunurilor imobile, instanțele Statului contractant pe teritoriul căruia se află imobilul.

Cu toate acestea, în materie de contracte de închiriere de bunuri imobile destinate folosinței personale, încheiate pentru o perioadă de cel mult șase luni consecutive, sunt deopotrivă competente instanțele Statului contractant unde își are domiciliul pârâtul, ori de câte ori locatorul și locatarul sunt persoane fizice și nici una din părțile în litigiu nu domiciliază în Statul contractant unde se află imobilul.

2. În materie de validitate, nulitate sau dizolvare de persoane juridice având sediul pe teritoriul unuia din Statele contractante sau de decizii ale organelor de conducere ale acestora, instanțele Statului contractant respectiv.

3. În materie de validitate a înregistrărilor în registrele publice, instanțele Statului contractant unde se țin aceste registre.

4. În materie de înregistrare sau de validitate a brevetelor, mărcilor, desenelor sau modelelor și altor drepturi analoge supuse regimului depunerii sau înregistrării, jurisdicțiile Statului contractant pe teritoriul căruia s-a solicitat, s-a efectuat sau se consideră ca s-a efectuat depunerea sau înregistrarea în temeiul unei convenții internaționale.

5. În materie de executare a hotărârilor, instanțele Statului contractant al locului de executare.

Articolul 5. Competențe speciale

Prin excepție de la dispozițiile art. 3, persoanele domiciliate sau care își au sediul pe teritoriul unui Stat contractant, vor putea fi chemate în fața instanțelor celuilalt Stat contractant :

1. În materie contractuală, la instanța locului unde a fost îndeplinită sau ar trebui să fie îndeplinită obligația care stă la baza cererii. În materie de contract individual de muncă, acest loc va fi cel unde salariatul își desfășoară în mod obișnuit activitatea; persoana care angajează poate să fie chemată în fața instanței locului unde își are sediul.

2. În materie de obligație alimentară, la instanța locului de domiciliu sau reședință obișnuită a creditorului pensiei sau, dacă este vorba de o cerere accesorie unei acțiuni referitoare la statutul persoanelor, la instanța Statului contractant competentă să judece cererea principală.

3. În materie de răspundere delictuală și cvasidelictuală, la instanța locului unde s-a produs fapta generatoare de daune.

4. În materie de acțiune civilă întemeiată pe o faptă ce face obiectul unui proces penal, la instanța locului unde se judecă procesul penal.

5. În litigii referitoare la funcționarea sucursalelor, agențiilor sau oricăror altor instituții similare, la instanța locului unde acestea își au sediul.

6. Când există mai mulți pârâți, la instanța domiciliului oricăruia dintre ei.

7. În cazul unei cereri reconvenționale care derivă din fapta sau contractul pe care se bazează acțiunea principală, al unei cereri de chemare în garanție, sau al unei cereri de intervenție, la instanța sesizată cu acțiunea principală.

8. În materie contractuală, dacă acțiunea poate fi conexată la o alta din materia drepturilor reale imobiliare, la instanța Statului contractant pe teritoriul căreia se află imobilul.

Articolul 6. Prorogarea de competență

1. Va fi competentă instanța Statului contractant în fața căreia a compărut pârâtul, în afară de cazul în care prezența acestuia ar fi avut ca obiect contestarea competenței sau de cazul la care se referă paragraful 3 din prezentul articol.

2. Va fi, deasemenea, competentă instanța Statului contractant la care s-au supus părțile în litigiu, pentru a acționa în cazul oricărui litigiu apărut sau care ar putea să apară în urma unui raport de drept determinat. O asemenea convenție atributivă de jurisdicție, va trebui să se încheie :

- a) în scris sau verbal cu confirmare scrisă, sau
 - b) într-o formă care să corespundă practicii pe care părțile în litigiu au stabilit-o în relațiile lor.
3. Prorogarea de competență, nu produce efecte dacă prin aceasta, se înlătură competența exclusivă a instanțelor prevăzută în art. 4, nici dacă, în materia contractelor individuale de muncă, renunțarea la drepturile proprii s-a produs înainte de apariția litigiului.

Articolul 7. Verificarea competenței.

1. Instanța unui Stat contractant sesizată cu o acțiune principală, pentru care sunt competente exclusiv, potrivit art. 4, instanțele celui alt Stat contractant, se va declara, din oficiu, incompetentă.

2. Când pârâtul domiciliat pe teritoriul unuia din Statele contractante a fost chemat în fața unei instanțe a celui alt Stat contractant și nu compare, acea instanță se va declara din oficiu incompetentă, în cazul în care competența sa nu s-ar întemeia pe vreo regulă a acestei Convenții.

Articolul 8. Litispendență și conexitate.

1. În cazul în care se formulează cereri având același obiect și aceeași cauză, între aceleași părți în litigiu, în fața a două instanțe situate fiecare în alt Stat contractant, instanța în fața căreia se formulează cea de-a doua cerere va suspenda, din oficiu, judecata, până când se va stabili asupra competenței instanței în fața căreia s-a intentat prima cerere.

Când instanța în fața căreia s-a intentat prima cerere s-a declarat competentă, cea de-a doua instanță își va declina competența în favoarea celei mai întâi sesizate.

2. Dacă, urmare a unui conflict negativ de competențe, se produce o denegare de justiție, orice instanță va fi competentă să soluționeze litigiul.

3. Când se prezintă cereri conexe în fața unor instanțe situate în ambele State contractante, cereri pendinte în primul grad de jurisdicție, instanța în fața căreia a fost prezentată cererea ulterioară va putea suspenda judecata.

Această instanță va putea, în egală măsură, să-și declină competența, la cererea uneia din părțile în litigiu, cu condiția ca legea sa internă să permită conexarea cererilor și ca instanța sesizată cu prima cerere să fie competentă să le soluționeze pe amândouă.

4. Sunt conexe, în sensul paragrafului 3 din prezentul articol, cererile legate între ele printr-o relație atât de strânsă încât există interes ca ele să fie examinate și judecate în același timp, pentru a se evita pronunțarea de soluții care ar putea fi inconciliabile dacă pricinile s-ar judeca separat.

5. Când ambele instanțe se declară exclusiv competente, declinarea competenței se va face în favoarea instanței în fața căreia s-a prezentat prima cerere.

Articolul 9. Măsuri provizorii și asigurătorii.

Se pot solicita măsuri provizorii sau asigurătorii în fața instanțelor unuia din Statele contractante, inclusiv dacă, în baza prezentei Convenții, ar fi competente, pe fond, instanțele celuilalt Stat.

Aceste măsuri vor trebui să fie conforme cu legea internă a instanței solicitate și, în orice caz, nu vor avea efect dacă instanța sesizată le va declara fără efect.

CAPITOLUL 3

Recunoașterea și executarea

Articolul 10. Hotărâri

Prin hotărâre se înțelege, în sensul acestei Convenții, orice hotărâre pronunțată de o jurisdicție a unuia din Statele contractante, indiferent de denumirea acesteia, inclusiv actul prin care se stabilesc cheltuielile de judecată.

Articolul 11. Recunoașterea

1. Hotărârile date într-un Stat contractant vor fi recunoscute în celălalt Stat contractant, fără să fie necesar a se recurge la vreo procedură.

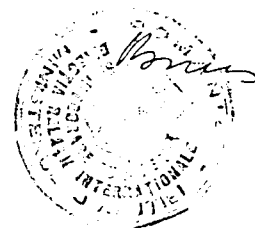
2. În caz de opunere, orice parte interesată care invocă recunoașterea pe cale principală va putea solicita recunoașterea hotărârii, conform procedurii prevăzute la capitolul 4.

3. Dacă recunoașterea se invocă pe cale incidentală în fața jurisdicției unuia din Statele contractante, aceasta va fi competentă să o soluționeze.

Articolul 12. Cauze de refuz ale recunoașterii.

1. Hotărârile nu vor fi recunoscute:

- a) Dacă recunoașterea este evident contrară ordinii publice a Statului contractant solicitat.
- b) Când se pronunță în lipsa pârâtului, dacă nu i s-a remis sau nu i s-a adus acestuia la cunoștință citația sau un act echivalent, pe o cale obișnuită și în timp util, pentru a se apăra.
- c) Dacă hotărârea este inconciliabilă cu o hotărâre pronunțată într-un litigiu între aceleași părți, în Statul contractant solicitat.
- d) Dacă instanța Statului contractant de origine, pentru a pronunța hotărârea sa, nu a cunoscut, la luarea deciziei într-o problemă referitoare la statutul sau capacitatea persoanelor fizice, la regimul matrimonial, la succesiunile legale sau testamentare, o regulă de drept internațional privat a Statului contractant solicitat, în afara cazului în care s-ar fi ajuns la același rezultat prin aplicarea normelor de drept internațional privat ale Statului contractant solicitat.

- e) Dacă hotărârea este inconciliabilă cu o hotărâre pronunțată anterior într-un Stat necontractant, între aceleași părți, într-un litigiu având același obiect și aceeași cauză, când această ultimă hotărâre întrunește condițiile necesare pentru recunoașterea sa în Statul contractant solicitat.
2. De asemenea, nu vor fi recunoscute hotărârile pronunțate în Statul contractant de origine cu nerespectarea regulilor de competență din prezenta Convenție.
3. În aprecierea competențelor menționate în paragraful 2 al acestui articol, instanța solicitată va fi totuși legată de constatările de fapt pe care instanța Statului contractant de origine și-a întemeiat competența.
4. Fără a se aduce atingere dispozițiilor din paragraful 2 al acestui articol, nu se va putea proceda la controlul competenței jurisdicției Statului contractant de origine ; regulile referitoare la competență nu se referă la ordinea publică vizată de paragraful 1 litera (a) a acestui articol.

Articolul 13. Interzicerea revizuirii în fond.

Hotărârea străină nu va putea constitui obiect de revizuire în fond.

CAPITOLUL 4

Executarea hotărârilor

Articolul 14. Caracterul hotărârii și organul competent.

1. Hotărârile pronunțate de o instanță a unui Stat contractant și care sunt executorii, pot fi puse în executare pe teritoriul celui alt Stat contractant, la cererea oricărei părți interesate.

2. Cererea de executare se va prezenta:

- În România, în fața instanței în a cărei circumscripție urmează să aibă să aibă loc executarea.
- În Spania, în fața judecătoriei de primă instanță de la domiciliul pârâtului sau în fața celei unde urmează să aibă loc executarea.

Articolul 15. Legea aplicabilă.

1. Cererea de executare se formulează și se soluționează conform legii forului.

2. Această lege va stabili și măsurile asigurătorii care trebuie luate în cazul părții împotriva căreia s-a decis executarea, în timp ce are loc un recurs.

Articolul 16. Executarea parțială.

Când hotărârea străină conține soluții cu privire la mai multe capete de cerere, care sunt dissociabile, executarea poate fi cerută parțial.

Articolul 17. Amenzi civile și cheltuieli.

Pentru executarea amenzilor civile sau a cheltuielilor de judecată, este necesar ca sumele respective să fi fost stabilite prin hotărâre a instanței de origine.

Articolul 18. Asistență juridică gratuită.

Solicitantul executării, care în Statul contractant de origine s-a bucurat de asistență juridică gratuită, totală sau parțială, se va bucura de un beneficiu asemănător în fața instanței competente pentru executare.

A handwritten signature in dark ink is written over a circular official stamp. The stamp contains some text, including the word "JUL" at the bottom, but it is mostly illegible due to the signature and the quality of the scan.

Articolul 19. Dispensă de cauțiune sau depunere.

Nici o cauțiune și nici o depunere, sub orice denumire ar fi, nu pot fi impuse părții care cere executarea într-un Stat contractant a unei hotărâri pronunțate în celălalt Stat contractant, nici motivată de calitatea de străin, nici de lipsa domiciliului sau a reședinței în Statul contractant solicitat.

Articolul 20. Acte.

1. Partea în litigiu care solicită recunoașterea sau executarea va trebui să prezinte:

- a) Copie autentică a hotărârii din care să rezulte, totodată, că este definitivă și executorie și că a fost comunicată.
- b) Actul care atestă în cazul pronunțării hotărârii în lipsă, faptul că cererea a fost comunicată într-o formă conformă cu legea Statului contractant de origine.
- c) Dacă este cazul și dacă privește o executare, actul care atestă beneficiul asistenței juridice gratuite.

2. Dacă nu se prezintă actele prevăzute mai sus, instanța va putea să stabilească un termen pentru prezentarea acestora, care nu va depăși 60 de zile, să accepte acte echivalente sau să renunțe la ele dacă se consideră suficient de documentată.

3. În cazul în care autoritatea judiciară o cere se va face o traducere oficială a documentelor ; traducerea va fi certificată de o persoană abilitată, în acest scop, în unul din Statele contractante.

4. Nu se va solicita nici o legalizare sau formalitate analogă pentru actele menționate anterior sau pentru procura ad litem, în măsura în care nu există îndoieli cu privire la autenticitatea lor.

CAPITOLUL 5

Dispoziții finale

Articolul 21.

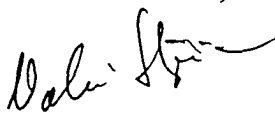
1. Prezenta Convenție este supusă ratificării, intrând în vigoare după 30 de zile de la data ultimei notificări prin care Statele contractante și-au comunicat în mod reciproc îndeplinirea procedurilor interne necesare în acest scop.

2. Convenția se încheie pe durată nedeterminată și va putea fi denunțat prin notificare scrisă, pe cale diplomatică. Denunțarea va produce efect după șase luni de la data primirii notificării.

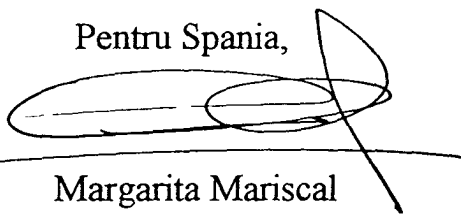
3. Dificultățile care s-ar putea ivi în aplicarea prezentei Convenții vor fi rezolvate pe cale diplomatică.

Semnată la București, la data de 17 noiembrie 1997, în două exemplare originale, fiecare în limbile română, spaniolă și franceză, toate textele fiind egal autentice.

Pentru România,

Valeriu Stoica

Pentru Spania,

Margarita Mariscal
de Gante y Miron

Pentru conformitate

București